

POSTANOWIENIE

Dnia 26 lipca 2006 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Stanisław Dąbrowski (przewodniczący)

SSN Antoni Górski

SSN Marek Sychowicz (sprawozdawca)

w sprawie z powództwa Szpitala Wojewódzkiego [...] przeciwko Narodowemu Funduszowi Zdrowia, Skarbowi Państwa - Sejmowi Rzeczypospolitej Polskiej, Skarbowi Państwa - Senatowi Rzeczypospolitej Polskiej, Skarbowi Państwa - Radzie Ministrów, Skarbowi Państwa - Ministrowi Skarbu Państwa i Skarbowi Państwa - Ministrowi Zdrowia o zapłatę,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 26 lipca 2006 r.,
zażalenia strony powodowej
na postanowienie Sądu Apelacyjnego z dnia 1 czerwca 2006 r., sygn. akt [...],

oddala zażalenie;

zasądza od powoda na rzecz Narodowego Funduszu Zdrowia kwotę 3.600 (trzy tysiące sześćset) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania zażaleniowego.

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 1 czerwca 2006 r. Sąd Apelacyjny odrzucił skargę kasacyjną powoda – Szpitala Wojewódzkiego od wyroku wymienionego Sądu z dnia 2 marca 2006 r., albowiem skarga kasacyjna wniesiona przez radcę prawnego w sprawie o prawa majątkowe nie została opłacona opłatą stosunkową.

W zażaleniu na wymienione postanowienie powód powołał się na wydane w sprawie postanowienie Sądu Okręgowego w B. z dnia 13 października 2003 r., którym został zwolniony od wpisu sądowego w całości i zarzucił naruszenie art. 398⁶ § 2 k.p.c. w zw. z art. 96 ust. 1 i art. 100 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. Nr 167, poz. 1398). Wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia.

W odpowiedzi na zażalenie pozwany Narodowy Fundusz Zdrowia wniósł o oddalenie zażalenia, ponieważ powód nie uiścił opłaty podstawowej od skargi kasacyjnej. Wniósł także o zasądzenie na jego rzecz kosztów postępowania zażaleniowego.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Wobec tego, że skarga kasacyjna powoda wniesiona została w dniu 29 maja 2006 r., do skargi tej i postępowania wywołanego jej wniesieniem, stosownie do art. 149 ust. 1 w zw. z art. 151 ustawy z dnia 28 lipca 2006 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. Nr 167, poz. 1398; dalej – „u.k.s.c.”), która weszła w życie w dniu 2 marca 2006 r., mają zastosowanie przepisy tej ustawy oraz odpowiednie przepisy kodeksu postępowania cywilnego w brzmieniu zmienionym tą ustawą.

W myśl art. 13 u.u.s.c. skarga kasacyjna wniesiona w sprawie o prawa majątkowe, podlega opłacie stosunkowej, obliczonej od wskazanej w skardze wartości przedmiotu zaskarżenia.

Rację ma skarżący twierdząc, że – czego nie dostrzegł Sąd Apelacyjny – wydanym w sprawie postanowieniem Sądu Okręgowego w B. z dnia 13 października 2003 r. powód został zwolniony od wpisu sądowego w całości

(k. 35). Aczkolwiek zwolnienie to orzeczone zostało przed wejściem w życie ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych z 2005 r., ale wraz z wejściem w życie tej ustawy nie upadło i oznacza obecnie częściowe zwolnienie od kosztów sądowych, t.j. od opłat (art. 2 ust. 1 u.k.s.c.) i obejmuje zwolnienie od opłaty stosunkowej od wniesionej przez powoda skargi kasacyjnej.

Jednakże trafnie zauważył pozwany Narodowy Fundusz Zdrowia, że powód uchybił obowiązkowi uiszczenia bez wezwania opłaty podstawowej. Stosownie do art. 14 ust. 2 u.k.s.c. opłatę podstawową pobiera się także od podlegających opłacie pism wnoszonych przez stronę zwolnioną od kosztów sądowych przez sąd, a według art. 100 ust. 2 u.k.s.c. strona, której sąd przyznał zwolnienie od kosztów sądowych, ma obowiązek uiścić opłatę podstawową od wszystkich pism podlegających opłacie. Nie ma zaś przepisu szczególnego, który od wymienionej zasady czyniłby wyjątek, dotyczący skargi kasacyjnej wniesionej przez radcę prawnego. Skutki nie uiszczenia opłat od środków odwoławczych wnoszonych przez profesjonalnych pełnomocników określa art. 130² § 3 k.p.c. Stosownie do tego przepisu sąd odrzuca bez wezwania o uiszczenie opłaty, m.in. nie opłaconą skargę kasacyjną, wniesioną przez radcę prawnego, podlegającą opłacie w wysokości stałej. Użyte w tym przepisie pojęcie opłaty stałej obejmuje nie tylko opłatę stałą w rozumieniu u.k.s.c., ale również opłatę podstawową. Opłata ta wynosi 30 zł (art. 14 ust. 3 u.k.s.c.), jest zatem opłatą w wysokości stałej. W konsekwencji, wniesienie przez radcę prawnego, reprezentującego stronę zwolnioną od kosztów sądowych, skargi kasacyjnej bez uiszczenia opłaty podstawowej, powoduje – stosownie do art. 130² § 3 k.p.c. – odrzucenie skargi. Stanowisko takie zajął już Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 30 maja 2006 r., I CZ 23/06, niepubl.).

Zaskarżone postanowienie, mimo błędnego uzasadnienia, odpowiada zatem prawu, wobec czego zażalenie, na podstawie art. 394¹ § 3 w zw. z art. 398¹⁴ k.p.c. należało oddalić.

O kosztach postępowania zażaleniowego Sąd Najwyższy postanowił stosownie do art. 108 § 1 w zw. z art. 98 § 1 i 3 oraz art. 99 k.p.c., w zw. z § 12 ust. 2 pkt 2 i § 6 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września

2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1349 ze zm.).